

16 januar. 1956.

Kære, gode venner!

De må tilgive mig, at jeg ikke tidligere har svaret på Deres venlige brev. Jeg har været på farten hele tiden, siden jeg er kommet tilbage til Indien. Jeg har været i Nordindien tre gange, og i hele december har jeg været borte fra Bangalore. Jeg må have rejst mere end tyve tusinde miles i Indien, efter jeg er kommet hjem. Derfor har jeg ikke været i stand til at skrive til Dem så ofte, som jeg gerne ville. Men det betyder ikke, at jeg ikke tænker på Dem alle eller har glemt de gode minder om mine venlige værtsfolk i København. Jeg har haft sådan en vidunderlig tid sammen med Dem alle, at den er præget i mit sind og hjerte for steds. Det vil være vanskeligt at glemme så gode sjæle som De; og jeg tænker ofte på den store hengivenhed, De viste mig, og hvormed De sørgede for min bekvemmelighed. Jeg følte mig virkelig hjemme og nød hvert minut af mit ophold hos Dem alle. Hvordan skal jeg nogensinde kunne glemme den mindeværdige køretur og besøget på Helsingør slot, den dejlige frokost i fru Cavlings vidunderlige landsted og kunstsakene på Frederiksborg Slot? Jeg gentager, at jeg nød hvert minut af mit ophold der og især Martinus opløftende selskab og hans guddommelige smil. Han ejer virkelig den frigjorte sjæls lykke og frihed - hans simple, gode, barnlige smil er det ydre udtryk for hans indre åndelige format. Kun de store kan være så enkle og så gode, som han er. Jeg tilbøder ham både som menneske og lærer. Danmark er lykkelig over at kunne tælle ham blandt sine sønner, og Europa, ja, hele verden må være stolt af så stor en sjæl. Jeg er taknemmelig over, at jeg mødte ham i Indien, og at jeg nu kan kalde ham min ven. Jeg vil aldrig glemme den varme velkomst, han gav mig i luftfartskontoret aftenen, jeg ankom til København, den måde han insisterede på at bære min taske hjem, og den overraskelse han gav mig om aftenen ved at vise lysbilleder af mig selv og mit hjem i Bangalore, og hvordan han på hundreder af måder viste mig sin sjæls medfødte storhed og kærlighed. Jeg var lykkelig over at iagttage hans ansigt og det udtryk af ren hengivenhed, han havde overfor alle, der var omkring ham. De har en vidunderlig lærer, og De er lykkelig at tjene ham på Deres egen måde. Skønt mit ophold var meget kort, var min lykke og glæde umådelig. Jeg takker Dem alle, fordi De gjorde mig til medlem af Deres familie. Dette brev, skønt det er skrevet til Dem personlig, er til Dem allesammen. Jeg følte og var klar over, da jeg var hos Dem, at De er en samlet, lykkelig familie med blot et mål for øje; at bringe lys og lykke til verden. Velsignet er de, der bringer lys til en mørk verden.

Bangalore, hvor jeg er iøjeblikket, er vidunderlig netop nu. Blå himmel, grøn jord og kølig frisk luft allevegne. Dette er en dejlig tid at være her: træerne udfolder fine, nye blade; planterne er vidunderlige med blomsterknopper; fuglene flyver omkring hele tiden og livet går sin rolige gang her. Men jeg må af sted igen til Nordindien, hvor kulden er meget generende nu, og træerne og jorden er bare og triste. Jeg har endnu en lang rejse foran mig, 3000 miles eller deromkring før jeg kommer tilbage til Bangalore i marts.

Jeg kommer til Delhi to gange, Bombay en gang, Lucknow en gang og så videre. Nu et par ord om kunsthåndværkudstillingen, vi tænkte på. Jeg fremsatte ideen for regeringen i Delhi; men fik at vide, at så længe, der er en ambassadør, kan man ikke foretage sig noget uden ^{hans}vidende og tilladelse; og alle regeringssager skal ske gennem ham. Det er deres fremgangsmåde, går jeg ud fra. Jeg har skrevet til Erik om det. Det er en skam. Jeg skal måske til Kina næste August med en lignende udstilling. Jeg håber at komme til Europa igen, men ved endnu ikke hvornår. De må begge komme til Indien, efter Erik har været her. Jeg skal træffe Anna i næste uge, for at vi kan tale om, hvordan vi bedst kan arrangere hans rejse i Indien. Vi glæder os til hans besøg. Giv min kærlige hilsen til fru Cavling, til Deres gode mand, familien Larsson og til den gode mester Martinus.

Deres

SIG. VENKA